

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : **P. B.**, bývajúci v H., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. A. Š., advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlo v B., proti žalovaným : 1/ **S. P.**, B., IČO : X. a 2/ **Z., a.s.**, H., IČO: X., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. P. P., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v H., **o určenie výšky náhrady za stratu na zárobku**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 10 C 337/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2008 sp.zn. 4 Co 424/06, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2008 sp.zn. 4 Co 424/06 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) rozsudkom z 10. mája 2006 č.k. 10 C 337/04-88 určil, že „žalobcovi patrila ku dňu 31. december 2003 voči žalovanému 2/ náhrada za stratu na zárobku vo výške 5 350,-- Sk“. Žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 5 527,-- Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca, ako zamestnanec žalovaného 2/, utrpel 2. júna 1985 pracovný úraz. V konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 16 C 1258/86 bol ustálený podiel zodpovednosti žalobcu a žalovaného 2/ na vzniknutej škode v rozsahu po 50 %. Mal za preukázané, že žalovaný 2/ vyplácal žalobcovi náhradu za stratu na zárobku vo výške 50 % rozdielu medzi predchádzajúcim hrubým zárobkom 4 215,-- Sk a priznaným invalidným dôchodkom 1 974,-- Sk a že medzi účastníkmi zostala sporná výška náhrady za stratu na zárobku k 31. decembru 2003. Za správnu výšku náhrady za stratu na zárobku k uvedenému dňu považoval sumu 5 350,-- Sk, vychádzajúc

z výšky predchádzajúceho hrubého zárobku žalobcu 4 215,-- Sk, ktorého percentuálny nárast za obdobie od 1. januára 1994 do 31. decembra 2003 bol 184,4 %-ný (4 215,-- Sk + 175,1 % - valorizácie do roku 2001 + 9,3 % - valorizácia v zmysle opatrenia č. 199/2003 Z.z.). Výšku valorizovaného príjmu tak ustálil sumou 12 673,80 Sk, z ktorej odrátal nevalorizovaný invalidný dôchodok 1 974,-- Sk. Náhradu za stratu na zárobku žalobcu potom, s prihliadnutím na podiel žalobcu a žalovaného 2/ na vzniknutej škode, určil polovicou takto zistenej sumy 10 699,-- Sk vo výške 5 350,-- Sk. Uviedol, že z ustanovenia § 201 Zák. práce nevyplýva, že pri výpočte výšky náhrady za stratu na zárobku sa má prihliadať na priznanú valorizáciu dôchodku. Opačný výklad považoval za diskriminačný, poškodzujúci nárok žalobcu, smerujúci k zníženiu jeho životnej úrovne; pokiaľ by sa prihliadlo na valorizovanú časť dôchodku, mohla by nastať situácia, že valorizovaný dôchodok by mohol úplne skonzumovať náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 12. marca 2008 sp.zn. 4 Co 424/06 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol, žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade výška predchádzajúceho hrubého príjmu žalobcu v sume 4 215,-- Sk nebola medzi účastníkmi sporná, spornou však zostala valorizácia tohto príjmu a otázka, či sa pri určení náhrady má prihliadnuť na valorizovaný dôchodok žalobcu. Valorizácia príjmu žalobcu za dané obdobie, vrátane posledného opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 199/2003 Z.z., predstavovala 184,4 %, nakoľko toto opatrenie nadobudlo účinnosť 11. júna 2003, teda pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 210/2003 Z.z. dňom 1. júla 2003, ktorého ustanovenie § 201 ods. 2 nebolo možné uplatniť, a to aj vzhľadom na ustanovenie § 252 a druhá veta tohto zákona, podľa ktorého vznik pracovnoprávnych vzťahov, ako aj nároky, ktoré vznikli pred 1. júlom 2003, sa posudzujú podľa predpisov platných do 30. júna 2003. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd ustálil, že valorizovaný príjem žalobcu činil 11 987,-- Sk. Od tohto valorizovaného príjmu bolo potrebné odpočítať v zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy valorizovaný dôchodok žalobcu vo výške 5 047,-- Sk a zohľadniť jeho 50 % - nú mieru zavinenia. Výška náhrady za stratu na zárobku tak činila 2 524,-- Sk brutto, po odpočítaní dane 2 272,-- Sk, čiže vo výške určenej žalovaným 2/. Nárok žalobcu na určenie vyššej náhrady za stratu na zárobku ku dňu 31. december 2003 nebol preto dôvodný. Podľa odvolacieho súdu nebola dôvodná ani námietka žalobcu spočívajúca v nerovnosti medzi valorizáciou príjmu a valorizáciou dôchodku.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa žalobcu odvolací súd nesprávne ustálil, že ostatná valorizácia náhrady za stratu na zárobku za rok 2002 o 9,3 % mala byť vypočítaná z pôvodnej výšky priemerného zárobku v sume 4 215,--Sk, a nie z ostatne upraveného priemerného zárobku vo výške 11 595,50 Sk. Uvedený záver ignoruje ustanovenie § 2 Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 199/2003 Z.z., podľa ktorého upravená náhrada za stratu na zárobku patrí od prvého dňa kalendárneho mesiaca po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov SR. Opatrenie bolo uverejnené 11. júna 2003, nárok na zvýšenie o 9,3 % za rok 2002 vzniká od 1. júla 2003. Pretože nárok na toto zvýšenie vznikol až 1. júla 2003, pri výpočte priemerného zárobku bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 201 ods. 2 platného ku dňu 1. júla 2003, t.j. z úpravy po novele vykonanej zákonom č. 210/2003 Z.z. Podľa žalobcu nie je správny ani názor odvolacieho súdu, že pri výpočte náhrady za stratu na zárobku je potrebné od valorizovaného priemerného zárobku odpočítať skutočne vyplácaný dôchodok, t.j. dôchodok vo valorizovanej výške. Takéto započítanie dôchodku by totiž znamenalo, že zvýhodnenie, benefit, ktorý štát poskytuje poberateľovi dôchodku, zvýhodňuje zodpovednú osobu a nie poškodeného. Podľa žalobcu ustanovenie § 201 ods. 1 Zákonníka práce umožňuje v celkovom kontexte taký výklad, že na zvýšenie dôchodku sa neprihliada, keďže zákonodarca nedomyslel tieto ďalšie súvislosti: 1/ valorizácia príjmu a dôchodku nepostupovala rovnakým tempom; zárobky sa valorizovali v menšom percentuálnom rozsahu ako dôchodky, pri valorizácii dôchodku sa uplatňovala zásada, že sa valorizoval posledne priznaný dôchodok, 2/ za obdobie od dátumu úrazu 2. júna 1985 do 31. decembra 2003 dosiahla valorizácia zárobku iba 184,4 %, kým dôchodok bol valorizovaný o 251,5 %, 3/ valorizáciou zárobku sa nedosiahla taká výška zárobku, akú by žalobca dosiahol v pôvodnom pracovnom zaradení nebyť pracovného úrazu, 4/ prihlíadanie na valorizáciu dôchodku zvýhodňuje zodpovedný subjekt na úkor poškodeného a deformuje jeho právo na odškodnenie skutočnej škody. Podľa žalobcu z ustanovenia § 251 ods. 2 Zák. práce nevyplýva jednoznačne, že prehodnotenie vyplácaných strát na zárobku sa má vykonať takým spôsobom, že už raz priznaná strata sa má znížiť. Ak by sa ustanovenie § 201 ods. 1 Zák. práce malo vykladať tak, že pri výpočte straty na zárobku sa odpočítava priznaný dôchodok v plnej výške (vrátane neskôr priznaných valorizačných zvýšení) a prechodné ustanovenie § 251 ods. 2 Zák. práce tak, že po 1. apríli 2002 sa by sa mali priznané straty na zárobku prehodnotiť aj tak, že vyplácaná strata sa má znížiť, nepochybne by išlo

o ustanovenie retroaktívne, t.j. pôsobiace na v minulosti priznaný nárok takým spôsobom, že ho znižuje podstatným spôsobom. Takéto ustanovenie je v rozpore s Ústavou SR, a teda zásadou právnej istoty. Ustanovenie § 251 ods. 2 Zák. práce zasiahlo do priznaných práv žalobcu jednoznačne takým spôsobom, že k 1. aprílu 2002 vyplácaný nárok sa mal znížiť zo sumy 3 856,-- Sk na 2 507,-- Sk (v skutočnosti ho odporca znížil na 1 669,-- Sk a iba neskôr zase upravil) a teda ani ku dňu 31. december 2003 nedosiahol výšku, akú žalovaný 2/ rade vyplácal žalobcovi do 31. marca 2002.

Žalovaní 1/ a 2/ navrhli dovolanie žalobcu zamietnuť, pretože ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods.1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, pretože ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je správny.

1. Rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza okrem iného z toho, že priemerný zárobok žalobcu, rozhodujúci pre výpočet predmetnej náhrady za stratu na jeho zárobku, po úprave (valorizácii) bol v sume 11 987,--Sk. K tejto sume dospel tak, že priemerný zárobok žalobcu 4 215,-- Sk, výška ktorého nebola medzi účastníkmi sporná, zvýšil podľa opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, včítane opatrenia z 3. júna 2003 č. 199/2003 Z.z., o 184,4 %. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, ostatné zvýšenie priemerného zárobku žalobcu o 184,4 % vykonal za celé obdobie, včítane roka 2002 na základe opatrenia č. 199/2003 Z.z., a nie zvyšovaním posledného percentuálne upravených priemerných zárobkov o 9,3 % za rok 2002. K tomuto svojmu postupu uviedol, že „valorizácia tohto príjmu za dané obdobie, vrátane posledného opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 199/2003 Z.z., predstavovala 184,4 %, nakoľko toto opatrenie nadobudlo účinnosť 11. júna 2003, teda pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 210/2003 Z.z. dňom 1. júla 2003, ktorého ustanovenie § 201 ods. 2 nebolo možné uplatniť, a to aj vzhľadom na ustanovenie § 252 a druhá veta tohto zákona, podľa

ktorého vznik pracovnoprávných vzťahov, ako aj nároky, ktoré vznikli pred 1. júlom 2003, sa posudzujú podľa predpisov platných do 30. júna 2003.“ Tento postup dovolací súd nepovažuje za správny.

Podľa § 1 opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky z 3. júna 2003 č. 199/2003 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška percenta a obdobie, za ktoré sa upravuje náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorá patrí zamestnancovi podľa osobitných predpisov¹⁾, sa podľa § 1 ods. 1 písm. g/ zákona zvyšuje o 9,3% za rok 2002. Takým osobitným predpisom sa podľa poznámky ¹⁾ rozumie § 198, § 201 a § 251 Zákonníka práce, § 112 zákona č. 99/1948 Zb. o národnom poistení, § 6 zákona č. 58/1956 Zb. o náhrade škody za pracovné úrazy a o náhrade nákladov liečebnej starostlivosti a dávok nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia, § 7 a § 31 zákona č. 150/1961 Zb. o náhradách pri úrazoch a chorobách z povolania, § 8 zákona č. 30/1965 Zb. o odškodňovaní pracovných úrazov a chorôb z povolania.

Podľa § 2 uvedeného opatrenia takto upravená náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania patrí od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bolo toto opatrenie uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Opatrenie nadobudlo účinnosť dňom jeho vyhlásenia (§ 3 opatrenia), t.j. 11. júna 2003, upravená náhrada za stratu na zárobku teda patrí odo dňa 1. júla 2003, v ktorý deň nadobudol účinnosť aj zákon č. 210/2003 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, podľa ktorej novely Zákonník práce v § 201 ods. 2 znie takto: „Priemerný zárobok rozhodujúci na výpočet predmetnej náhrady sa upravuje o výšku priznávaných percent postupne, zvyšovaním posledne percentuálne upravených priemerných zárobkov, počnúc dňom skončenia pracovnej neschopnosti, alebo pri uznaní invalidity, alebo čiastočnej invalidity. Výšku percenta, ktorým sa bude náhrada za stratu na zárobku upravovať, ustanovuje osobitný predpis“.

Treba preto prisvedčiť námietke žalobcu, že pri výpočte jeho priemerného zárobku rozhodujúceho pre výpočet náhrady za stratu na jeho zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom bolo treba vychádzať z ustanovenia § 201 ods. 2 Zákonníka práca v znení účinnom od 1. júla 2003 a teda jeho priemerný zárobok upraviť o výšku priznaných percent postupne, zvyšovaním posledne percentuálne upraveného priemerného zárobku, t.j. ako to urobil súd prvého stupňa. Prechodné ustanovenie § 252a ods. 1 Zákonníka práce k úpravám vykonaným zákonom č. 210/2003 Z.z., účinným od 1. júla 2003, je vzhľadom na čas vzniku nároku upravenej náhrady za stratu na zárobku (1. júla 2003) nepoužiteľné.

2. Rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza aj z premisy, že od valorizovaného príjmu žalobcu treba odpočítať dôchodok poskytovaný z toho istého dôvodu vo valorizovanej výške. Tento čiastkový záver odvolacieho súdu ale nie je riadne odôvodnený a rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti nespĺňa atribúty zásad spravodlivého konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Časť rozsudku odvolacieho súdu zaoberajúca sa otázkou, či sa pri výpočte straty na zárobku po skončení práceneschopnosti prihliada na valorizovanú či nevalorizovanú časť dôchodku, vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na rozhodnutie súdu o veci samej nevyhovuje.

Odvolací súd, po citácii ustanovení upravujúcich určenie náhrady za stratu na zárobku pre a po účinnosti Zákonníka práce, zákona č. 311/2001 Z.z. a bodu 1. vysvetliviek z Komentára k § 201 ods. 1 Zákonníka práce (H. Barancová, Zákonník práce, Komentár, 3. prepracované a doplnené vydanie, SPRINT, august 2003, str. 648), podľa ktorého na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy sa pri výpočte straty na zárobku po skončení práceneschopnosti prihliada na valorizovanú časť dôchodku a pri určovaní náhrady za stratu na zárobku sa započítajú čiastočné invalidné dôchodky a invalidné dôchodky v skutočnej sume valorizované podľa právnych predpisov sociálneho zabezpečenia“, na odôvodnenie svojho rozhodnutia iba uviedol, že „od tohto valorizovaného príjmu bolo potrebné odpočítať v zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy valorizovaný dôchodok navrhovateľa vo výške 5 047,-- Sk, ...“ K tomu už len uviedol, že „námietka navrhovateľa spočívajúca v poukazovaní na nerovnosť medzi valorizáciou príjmu a valorizáciou dôchodku nebola dôvodná.“

Z takéhoto odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, z čoho odvolací súd svoje závery v skutočnosti vyvodil a akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol konkrétne okolnosti spochybňujúce právne úvahy súdu prvého stupňa o ním priznanom nároku.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd sa zodpovedajúcim spôsobom nevysporiadal s právnym záverom súdu prvého stupňa, z ktorého tento súd vychádzal pri rozhodovaní o určení rozsahu náhrady za stratu na zárobku, t.j. že pri výpočte náhrady za stratu na zárobku nemožno prihliadnuť na zvýšenie dôchodku podľa predpisov o sociálnom zabezpečení, pretože iný výklad by poškodzoval práva žalobcu na riadne odškodnenie jeho pracovného úrazu.

Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie sčasti nie je riadne odôvodnené má za následok, že konanie a rozhodnutie odvolacieho je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na uvedené nedostatky v odôvodnení časti napadnutého rozhodnutia, pre ktoré je toto rozhodnutie nepreskúmateľné, a pre nesprávne právne posúdenie otázky uvedenej v bode 1., musel dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Pre ďalšie konanie, na ktoré sa vec vracia z vyššie uvedeného dôvodu odvolaciemu súdu, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v ňom musí dôkladne posúdiť aplikáciu ustanovenia § 201 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom do 31. decembra 2003 v spojení s prechodnými ustanoveniami § 251 ods. 1 a 2 Zákonníka práce z aspektu princípu právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv a zvážiť prípadný postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Dovolací súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti odvolacieho súdu nález Ústavného súdu Českej republiky uverejnený pod č. 164/1995 Sb. a na neho nadväzujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. 25 Cdo 279/2004) posudzujúce možnosť aplikácie predpisov obsahujúcich obdobnú úpravu.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. júla 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková